

Toen sporten nog

een plezier was

Kapitein Paul Weenen zal KVGGO-basket en 't Oud Mijnpleintje wel nooit vergeten

Wie zei ook weer dat liefde optimaal loutert naarmate zich almaar meer jaartjes aan mekaar rijgen... In hun atheneumjaren leerden Paul Weenen en Ida Vandaele mekaar vrij vroeg kennen, wat op hun 18de op een vaste verkering uitliep. „Ze is de ideale partner”, bekent Paul, „Verstandig en lief is ze gewoon alles voor mij. Ooit leerde ze viool spelen. Zelf geen fervente sporter, kwam ze toch naar het basketbal kijken. Ze liet haar meevoelen nooit openbaar blijken, al was ze innerlijk tamelijk zenuwachtig. Ida bracht het tot regentes wetenschappen en is een vrouw die op haar stukken kan staan. Op 4 juli 1962 spraken we mekaar het ja-woord toe...”

Heel pril kwam het grote leven op Paul Weenen af, als je weet dat hij amper drie jaar was toen de oorlog losbarstte en hij met ma, pa en vier jaar oudere broer André met de maalboot naar *over there* toog. Van the battle of England en de verschrikkelijke bombardementen op Londen zal Paul niet veel voortvertellen; wel dat hij in Liverpool als kleuter rugby speelde: „Altijd in beweging is het een zeer harde sport, die in werkelijkheid minder geblesseerden telt dan voetbal.” In de lente van 1945 terug in Oostende was de jonge Weenen op zijn 11de voetbalcadet bij 't Veegee... maar maakte op hetzelfde moment kennis met basketbal. De jump- en stuitersport waarop Piet Van Huele smoor was en er voor Paul Weenen een boulevard lonkte waar, onderweg, diverse schavotjes hem zoveel eer en vriendschap zouden brengen. Kon het Oostends Oud Mijnpleintje maar spreken!

De terugkeer naar Oostende voor de broers André en Paul Weenen gebeurde met de beruchte bommenwerper *Lancaster*, wiens draagkracht normaal de 7 ton overschreed. Onderaan het vliegtuig was er een glazen koepel, waarin normaliter de militair zat die bommen richtte en dropte. Waar moeder zich in de ruimte bovenaan bevond, lagen de twee broertjes naast de bommentent op hun buik. Ze landden in Melsbroek. Angst gehad? Een knaap van zeven durft toch de hele wereld aan!

**Sjette Sanders,
basketbelofte
die het bij
voetbal hield...**

Spreek je over sport, dan valt het op dat *rappe* Paul Weenen zo'n beetje van alles heeft gedaan: „Ik heb nog een bekertje uit een voetbalcompetitie van jongeren uit zo'n achttal verschillende KVGOSupportersclubs met o.m. Opex, Westerkwartier en Ostend-Sportif.

— **Waarom niet verder tegen het leder geshot?**

— **Paul:** „Door de basketmicrobe gebeten, zouden rubberen bal en korf me nooit meer loslaten. In die tijd hadden we nog de donderdagnamiddag vrij, waarbij ik eerst een voetbalmatch ging shotten... om vervolgens op een basketterrein te dribbelen en te jumpen. Toen dat niet meer ging en ik een keuze moest maken, kreeg basketbal de voorrang omdat ik instinctief aanvoelde, hiervoor talent te hebben.”

Kijken naar de ring

Op zijn 11de was Paul één van de vele basketkende jonge-

ren die oefenden in de Leopoldschool. Atheneumleraar Van Vlaanderen die zelf nooit baskette, kreeg na de bevrijding via Amerikaanse lectuur belangstelling voor basketbal. Zodanig dat hij op de duur die materie aan geïnteresseerde jongeren kon overdragen. Op zeker moment trainde hij KVGGO en één jaar Hellas Gent.

— **Wat trok je aan in het basket?**

— **Paul:** „Jump en assist lagen mij bijzonder goed. Met mijn secuur zijlijnshot zou ik vandaag heel zeker in aanmerking komen voor driepunters en een uiteraard niet onaardig puntentotaal.”

— **Abc van het afstands-schot...**

— **Paul:** „Kwestie van de bal goed vast te houden — niet met de handpalm maar met vingers — volgt een eenvoudige opduw en zweeps slag in elleboog en polsgewricht ter impuls naar een hoge baan. Hoe groter de afstand, hoe groter de inzetkracht waarbij inbreng van knieën en heupen niet mogen worden onderschat. Wanneer de bal de handen verlaat, valt dit samen met het uitstrekken van het lichaam en volgen de armen — net zoals de keu van een biljarter en het been van een voetballer! — de baan van de bal. Hierbij kijkt de speler naar de ring... en helemaal niet naar de bal!”

— **Wie gaf jou les?**

— **Paul:** „Na meneer Van Vlaanderen kreeg ik een paar jaar les van Piet Van Huele en hierna ook nog van René Mol. Piet is altijd een beetje mijn ideaal geweest. Een atletisch type. Ik kende hem van bij de scouts toen ik amper 11 jaar was. We kwamen altijd goed overeen.”

— **Bekende gezichten tussen de debutanten?**

— **Paul:** „Vernoemenswaard is Roger Sjette Sanders, latere vlugge vleugelspeler bij de roodgele voetballers. Tijdens

de allereerste baskettraining dribbelde hij heel het terrein zot. Hij had zo'n talent in huis, dat hij zeker naam zou gemaakt hebben in het korven-spel.”

Douchen en zuipen in Gusta's „Machinistje”! Het onvergetelijk Mijnpleintje

Nu betaalde parking, donderdags vleesmarkt en ooit rendez-vous van sportief, jonge koajevolk... was 't *Mijnpleintje* voor al het competitie terrein van KVGGO-basket. Plein voor alle seizoenen waar bij wind en regen werd gespeeld en nogal gegodverdomd als quasi rake ballen door ijzel en vorst naar het niemendal werden gecatapulteerd.

Toen de Maneblussers op zeker moment naar Oostende kwamen, hadden ze aan een zege genoeg om de nationale titel te behalen. De Oostendse coach René Mol plaatste Paul Weenen op keizer Willy Steveniers, de Belg die de „Bob Cousy” — tijdens de dribbel zonder loopfout bal van de ene hand naar de andere hand overbrengen! — perfect beheerste.

— Paul: „We speelden volledig op zijn fameuze linkerhand en dreven hem naar de rechterkant, alwaar hij minder sterk was. Gaf je Willy één meter, dan had hij voldoende voor een raak jumpshot. Je moest daarbij proberen door *overplay* te voorkomen dat hij de bal toegespeeld kreeg: tactiek waarbij je je positie handhaaft tussen bal en basket... en die vooral een uitgesproken éénhandige speler belaagt.”

Het was winderig en glad die dag: Steveniers lukte in de eerste helft geen enkel punt, al zou hij zich in de tweede helft herpakken. Racing Mechelen verloor de match... en de titel. Als reporter maakten we het mee dat keizer Willy Steveniers in 't *Machinistje* bittere tranen weende...

Prijs Sportinspanning

Voor Paul Weenen zal de grootste ontgoocheling in zijn loopbaan wel geweest zijn, dat KVGGO-basket er nooit in

slaagde om kampioen te worden. Al zijn er volgens hem voldoende kansen geweest...

— Paul: „We verloren tegen Antwerpse een fameuze match 77-81, omdat een vier-tal minuten voor het einde wijlen Robert Jolyt vijf fouten aan zijn been had en de nog heel jonge John Bourgoignie moest opkomen. Robert had tot dan toe afstandshotter René Aerts perfect gehouden.”

— Maurice Chavagne *verongelukte*...

— Paul: „Maurice was een ex-klasseur van Charleville en pion voor de titel! Toen we op een zondagmorgen thuis tegen Brabo speelden, was Maurice Chavagne niet op het appel. Hij moest van Brussel komen. 's Middags belde Gust Calcoen op met de ongeluksmare dat Maurice, medeoprichter op een moto, was verongelukt. Wat ons zeker de titel kostte...”

In het competitiejaar 1962/63 toen KVGGO door Antwerpse met 54-63 werd ingemaakt, bleken de Oostendenaars nationaal evenwel een prettiger indruk te hebben gelaten dan landskampioen Antwerpse. Daarvoor kregen de balstuiters van René Mol de *Prijs van de Sportinspanning!*

— Paul: „In de hoofdstad zouden Piet Van Huele (goud), Lucien Van Kerschaeffer (zilver) en ikzelf (brons) in aanmerking komen

Paul Weenen werd vlug kapitein van de KVGGO-ploeg. Gewaardeerd om zijn *drive-ins* en assisten werd hij in de golden sixties tot verdienstelijkste ploegspeler uitgeroepen, waarop raadslid Theo Dehaene hem een kunstwerk overhandigde: „Paul komt als basketter en als mens alle eer toe”, zo klonk het. Wie het mocht vergeten zijn: 't *Veegeetje* speelde zijn allerlaatste match tegen de nationale ploeg van de Sovjet-Unie met de fameuze Serge en Alexander Belov. 't Jaar nadien kroop 't *Veegee* in een Sunairtrui...

voor een medaille. Naast ons zat niemand minder dan Benoni Beheyd die in dat jaar de trui van wereldkampioen Rik Van Looy had afgesnoept...”

— In de kortste keren ging het bergaf...

— Paul: „Toen 't *Veegee* in financiële moeilijkheden verkeerde kwam Rudolf Vanmoerkerke — die sportief al ASO-WBC had opgestart — dit tot groot verdriet van menig KVGGO-bestuurslid. Apotheker Caenen, op-en-top *Veegeest*, ging van dan af nooit meer naar het basketbal.”

— „'t *Machinistje*”, adieu voor altijd...

— Paul: „Gusta, het zo brave mens, is al zo lang overleden. 't *Machinistje*, dat was iets apart, als je denkt dat we ons in de living van die mensen moesten uitkleden en er welgeteld één douche was voor twee ploegen! Twee teams die tesamen waren in dezelfde kamer, kon het primitiever? En toch was het zo verdorven geestig. Je kunt zo'n situatie de dag van vandaag gewoon niet meer indenken...”

Gemengd onderwijs, zegen voor het onderricht

Paul Weenen trok naar de Albertschool in het Oostendse stadscentrum... en met hem nog veel andere jongeren die de oorlog in Engeland hadden meegemaakt. Er werd nogal wat Engels getaterd in de Ooststraat waar meester Servaes met zijn saxofoon voor muzikaliteit zorgde.

— **Welke vakken lagen je goed ?**

— **Paul :** „Ik was een goede leerling, dus kon ik alles aan. Enkel handenarbeid en karweitjes waren niet aan mij besteed. Tekenen lag me en menige mensenkop konden dit maar beamen.”

Filosofie nooit ver weg

— **Hogerop naar het Atheneum...**

— **Paul :** „Het was niet naar de zin van de directeur van de Albertschool dat er een heleboel jongens na het vijfde leerjaar naar het zesde voorbereidende van het Atheneum trokken. Het voorbereidende had zoals het vijfde lager slechts één meester. Inrichting die niet vreemd was aan namen uit de Oostendse basketbalwereld zoals Raymond Van de Kieboom, studiemeester René Mol en de jonge leraar-aardrijkskunde Hugo Van Sieleg-hem.”

— **Hoe kwam gemengd onderwijs bij jou over ?**

— **Paul :** „Ik vind het gewoon een zegen. Het zet op zich aan om maatschappelijk breder van gedachte te zijn...”

— **Naar de Gentse unief...**

— **Paul :** „Ik twijfelde lang, maar verkoos uiteindelijk lichamelijke opvoeding boven aardrijkskunde. Let op, als LO-licentiaat moet je geen dommigheden vertellen. In de gesprekken met de leerlingen is filosofie trouwens nooit ver weg. Ik was geen leraar van het ijzeren gezag, meer iemand die het bij gemoedelijke contacten hield.”

Basketten in oude station

Waar het Ernest Feysplein ooit pronkte op een *oede stotatie*, vandaag voor Delhaize en 'de mast' ingeruild, bokste Karel Sys na de bevrijding Stefan Olek van de kaart. Plaats waar jarenlang doppers dagelijks hun werklozenkaart lieten afstempelen... terwijl basketters dribbel, jump en fysiek onder de korf bijwerkten.

Naar eerste nationale

— **Wanneer werd Veegee competitierijp ?**

— **Paul :** „Dat gebeurde op ons 16de toen wij in 1953 fanion werden van een KVGO-ploeg die in eerste provinciale uitkwam. Op dit ogenblik speelde Piet Van Huele nog bij Hellas Gent maar op gedevoueerden als Guy Campana, Jo Cordy, Francis Verbanck, Raymond Van den Kieboom, Georges Fysselmanns, Maurits D'Hossche en Robert Jolyt kon gerekend worden.”

— **Nog een lange weg naar de top...**

— **Paul :** „We speelden kampioen en wipten in een ruk van vierde naar derde. Toen kwam Piet Van Huele terug naar Oostende en kon ook op Jules Boels gerekend worden. Wanneer in tweede afdeling Blankenbergenaar Lucien Van Ker-

schaever ons vervoegde, bleek dit een vrijgeleide voor eerste nationale. Heugelijkheid die zich in 1960 voltrok.”

— **D'oede stotatie nogal een tijd...**

— **Paul :** „We hebben daar jaren en jaren getraind en speelden er onze eerste tornooien. Overdekt was het er verdomd aangenaam spelen. In die dagen was René Mol trainer. De belangstelling liep nog niet over, al werd er toen nog geen entreegeld gevraagd.”

Hooliganisme ? Zelfs Socrates bofte toen al niet met jeugd...

We vragen gewezen LO-leraar Paul Weenen hoe de onderwijzer vandaag op de jeugd neerkijkt. Of hij/zij nog veilig voor de klas staat... en of we ooit nog van het hooliganisme zullen afgeraken ?

— **Paul :** „Agressiviteit is geweldig toegenomen en uit zich niet alleen in de sport : kijk maar naar het losgeslagen gedrag in het verkeer, waar chauffeurs om de haverklap met mekaar op de vuist gaan. Het zou kunnen dat dit kwalijke plooiën in een kringloop zijn, die op een goeie dag verdwijnen. Laatst had men het op de radio over de jeugd en werd naar de Griekse wijsgeer Socrates gerefereerd... die het in zijn tijd al had over de jeugd die niet meer was zoals vroeger. Hier van uitgaande durf ik hopen dat het voetbal-

vandalisme zich met de tijd zal herschikken.”

Sociaal voelend

— **Hoe veel hou je van Oostende ?**

— **Paul :** „In mijn jeugdjaren woonde ik in de Plantenstraat, vanwaar ik na mijn huwelijk vijf jaar naar de F. Orbanstraat trok, om vervolgens 25 jaar naar De Panne te gaan waar mijn vrouw in het onderwijs stond. Vandaag verblijven we in een kleine villa temidden het rustige groen van de Godelievestede. Zalig. Wat niet wegneemt dat we ooit naar Oostende zullen terugkeren...”

— **Spreekt politiek jou aan ?**

— **Paul :** „Het interesseert me, al heb ik er nooit actief aan deelgenomen. Ik ben sociaal voelend en daarbij uitgesproken *links*, omdat dit het meest sociale en meest rechtvaardige is. Daarom ben ik nog niet 100 % akkoord met wat de socialisten doen. Ik vind dat de werkmensen dienen geëerbiedigd te worden en vooral loon naar werk moeten krijgen.”

— **Hoe erg had bruisende Noordzee je te pakken ?**

— **Paul :** „'t Liefst van al zwem ik in zee en probeer me in het zilte sop niet te laten overbluffen door het al eens woeste barenspel. Ik ging eveneens met het jacht van Piet Van Huele in zee, waar Piet — zoals in alles wat hij doet ! — ook daar de perfectionist was. Hij gaf de bevelen en wij voerden ze uit. Verrekt geestig. Was het te herdoen dan zou ik me veel meer aan het opwindend hardzeilen overgegeven hebben !”

*De wereld staat stil
en je weet het niet*

Mijn sporthart

Vijf jaar geleden stond de wereld stil toen Paul Weenen, tijdens een partijtje tennis, slachtoffer werd van een hartstilstand. Moment waarop hij meer dan ooit op vrouwtje Ida kon rekenen...

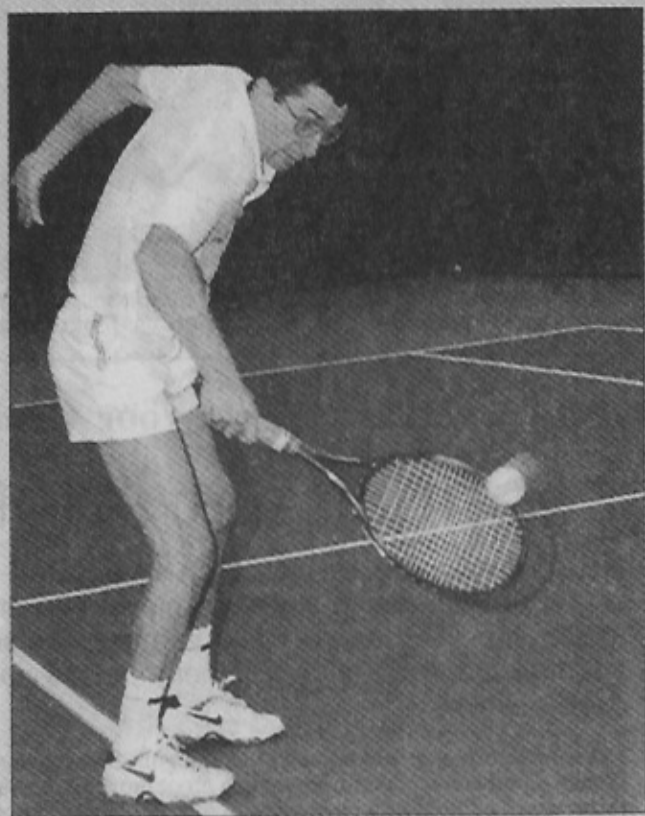
„Voor mijn echtgenote was het slechter dan voor mij”, aldus Paul Weenen, „want ik wist in zekere zin niet meer van de wereld af. Dat duurde een hele maand. Ik ben naar Aalst geweest en naderhand teruggegaan om er voor een tweede keer geopereerd te worden. Ik kreeg daarbij elektrische schokken om het ritme van mijn hart te stabiliseren. De dokters zegden mij dat ik van geluk mocht spreken over een sporthart te beschikken.”

— **Hou je nu nog meer van het leven ?**

— **Paul :** „Natuurlijk. Ik heb vandaag een metalen klep en voel me goed. Al moet ik toegeven dat je je wel nooit meer 100 % op je gemak voelt. Je denkt daar altijd aan. De dokters geven mij vertrouwen... en je leert na verloop van tijd met die klep leven.”

— **Het tennissen lukt je blijkbaar opnieuw...**

— **Paul :** „Met Ida speel ik regelmatig een uurtje tennis. Ik leerde sindsdien ook bridgen. Wanneer men me vraagt hoe oud ik ben, zeg ik 58 + 5, rekening houdend met het feit dat het vijf jaar geleden definitief kon afgelopen zijn.”

De mooiste korf die Paul Weenen ooit lukte was een halfterreinshot tegen Ixelles City. Tegen Ronse maakte hij ooit de laatste korf, die meteen ook de overwinning betekende. Hoe sportief was Ida ? Ze dook ooit de gymnastiekzaal van OTV Noordzee in, alwaar pa Herman, oom Willy (die bij de veteranen turnde tot zijn 82ste) en neef André (nationaal kampioen) de naam Vandaele meer dan eer aandedden !